

Bəxtiyar VAHABZADƏ
(poemadan parçalar)

“MUĞAM”

Из рисунков Эльтурана

Çoxdan unudulmuş, yeri qalmış yaradır "Şur".
Birdən yada düşmüş bir ötən macərədir "Şur".
Bir arifin hikmət dolu söz-söhbəti, eşqi,
Heyrətdən ağır mülkünə bir pəncərədir "Şur".
Fikrin nə qədər yolları, mənzilləri varmış,
Üstündə cığırlar açılan bir dərədir "Şur".
Dağlar başı ağ, çölləri al, döşləri əlvan,
Hər pərdəsi bir rəngə çalan mənzərədir "Şur".
Qürbətdə Vətən həsrəti, yurdunda bir anlıq,
Yaddaşa yanıb tez də sönən xatirədir "Şur".
Çox qürrələnir Bəxtiyar öz şerinə hərdən,
Güya deyəcəkmiş bizə şerilə nədir "Şur".

Qəlbi vulkan tək coşan üsyandır, üsyan Çarigah.
Açmış hər zənguləsindən fikrə meydan Çarigah...
Şahə qalxan dalğalardır bir Muxalif guşəsi,
Dəryalar ləngərlədən tufandı, tufan Çarigah.
Guşələr göy gurladır, yer titrədir, sel oynadır.
Göndərir yadelliyə imzalı fərman Çarigah.
Simlərin mizrab ilə toqquşmasından od çıxar,
Yoğrulubdur bəlkə də çaxmaq daşından Çarigah.
Cövhərindən bir həzinlik, bir xəfiflik saxlanır,
Ayrılıbdır öylə bil can sirdaşından Çarigah.
Bəxtiyaram, heyranam bərdaştda çılğın səslərə,
İstərəm od alsın əsrin atəşindən Çarigah.

Bir aqilin hikmətli nəsihətləridir "Rast".
Tarix danışan köhnə rəvayətləridir "Rast".
Aqil danışır, canlı misallar çəkir hərdən,
Bir taleyin ibrətli hekayətləridir "Rast".
Uşşaq da verir sirli suallar bizə rəng-rəng;
Eşqin də cavabsız qalan hikmətləridir
"Dilkəş"də pıçıldar bizə dünya kədərindən,
İnsanın ədalətli şikayətləridir "Rast".
Öz dərini qışqırmaz, o ahəstəcə söylər,
Lakin əzabın son dəmi, sərhədləridir "Rast".
Dünyanı gözəl görmək üçün qurbana hazır,
İnsanların ilk arzusu, niyyətidir "Rast", "Rast".
Ey Bəxtiyar, ah atəşi söz rənginə girməz,
Həm dərddli qürub çağı və həm dan yeridir "Rast".

Daş ürəklərdə yanıb daşları sındırdı muğam.
Haqqa düşmən olanı haqqa tapındırdı muğam.
Nə güman eyləmişən ondakı tilsimləri sən,
"Kürü ahıyla qurutdu", "Salı yandırdı" muğam.
Onun hər guşəsi bir xatirə, bir canlı kitab,
Keçilən yolları hərdən bizə andırdı muğam.
Su çilər kinli ürəklərdə qəzəb tonqalına,
Neçə qəsdin önünü kəsdi, dayandırdı muğam.
O - ürək yangısı, göz yaşları, bir çəngə bulud.
Oyadıb yaddaşı, vicdanı utandırdı muğam.
Dəfn edin siz məni "Zabul segah"ın mayəsinə,
Deyirəm, bəlkə məni bir gün oyandırdı muğam.
Çox kiablar oxudum, zənn elədim Bəxtiyaram.
Mənə çox mətləbi ahəstəcə qandırdı muğam.

№2-3 (20-21), 2006